

Áhítat – 2021. 02. 04.

Így szólt hozzám az Úr igéje:

Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek, népek prófétájává tettelek. De én ezt válaszoltam: Ó, Uram! Hiszen nem értek a beszédhez, mert fiatal vagyok! Az Úr azonban ezt mondta nekem: Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit csak parancsolok! Ne félj tőlük, mert én veled leszek, és megmentelek! – így szólt az Úr... (Jeremiás 1:4-8)

„Így szólt hozzám az Úr igéje:”

Milyen egyszerűen mondja ezt Jeremiás, pedig milyen döbbenetes dolog történik. Valamikor, az élete adott pillanatában megszólította őt az Úr és az Ige. Egyszer csak, minden előzmény nélkül, ott volt az Isten, és hallható és érthető szóval beszélni kezdett hozzá, és kijelölte a küldetését.

Két szemléltető esemény:

Egy ember, régen, valahol Indiában, leprásokat látott. Felfordult a gyomra tőlük, legszívesebben elfutott volna. De belül ellenállhatatlanul megszólalt benne egy hang: „szeresd őket, légy a barátjuk!” Emberünk tele volt tiltakozással, hiszen a leprásokat undorítóknak és elviselhetetlennek érezte. A belső szó azonban egyre követelőzőtt: „ne alkudozz magaddal, vállalld őket, a többit bízd rám! – Ezzel vette kezdetét a lepramisszió.

A második világháború idején Corrie ten Boom orvosnál van. Tudja, hogy az orvos, a felesége és a gyermekek zsidók. A tudatában megjelenik, hogy a Gestapó éjjel előrángatja ezt a családot, és elviszi. És akkor, ott, pillanatok alatt, váratlanul, döntő elhatározás születik meg benne: segíteni fog a szorongatott zsidókon, ahol csak teheti.

Jeremiás is hallja Isten hangját, és cselekedni kezd. Nem ő idézte fel ezt a hangot, jön a maga láthatatlan útján és a szívig ér, és áthatja az értelmet és a lelket. Ez az **„így szólt”** – lett a világ létrejöttének, egyes emberek újjászületésének, kis ügyek és világesemények elindulásának megmagyarázhatatlan és egyetlen indoklása.

Jeremiás ebben a megszólításban ismeri fel önmagát. Nem azt az éppen legénnyé cseperedett fiatal sihedert, hanem azt, akit Isten már **előbb szeretett**, mint hogy a világra jött volna. Azt a Jeremiást, aki most éppen a **„mielőtt”**-ből lép elő, és a **„veled leszek”**-ben folytathatja. Azt a Jeremiást, aki a jövő generáció gyermeke, akit az Isten magának *szentelt* eleitől fogva. Milyen igazak Brunner Emil szavai: *„Amíg életünk gyökerei nem nyúlnak az örökkévalóságba, addig felszínes a mélység, és értelem nélkül való. Vagy van örök értelme az életnek, vagy semmiféle értelme nincs – hiszen, mielőtt valami valósággá lesz, azt Isten már előre elgondolta és akarta.”* Jeremiás életének ez az igazi nyitánya, és ez az értelmezési kerete mindannak, ami ez után történik vele.

Jeremiás érzi és megvallja, hogy ő a prófétai feladatra alkalmatlan és képtelen. Először azért, mert még *fiatal*, másodsor pedig azért, mert nincs mit mondania: *nincs Igéje*. És mind a két érv igaz. Jeremiás megbénul arra a gondolatra, hogy ő megszólaljon a vének gyülekezetében, hiszen azok semmibe sem veszik majd ifjúsága miatt. És hogyan szólaljon meg a fiatalok gyülekezetében, akik meg ismerik, és tudják a dolgait? Ám Isten nem Jeremiás *érveire* kíváncsi, hanem az *engedelmességére*. Hogy Jeremiás alkalmatlan a feladatra, azt Isten is tudja. Csakhogy Isten terveiben másképpen működnek a dolgok. Ő nem az alkalmasság közül hívja el szolgálóit – ilyenek nincsenek, hacsak nem némelyek a maguk szemében – hanem alkalmasságot formál magának. A próféta ellenkezése tényekre épül ugyan, de a tények felett is Isten az Úr.

„A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” (Róma 10.17) Valahányszor a templomba lépünk, vagy otthoni csendességünkben kinyitjuk a Bibliánkat, kiteszük magunkat az Ige hatásának; annak, hogy valamire *„rávesz”* bennünket az Ige. Engedjük, hogy megragadjon! Áldottak az Úr által *„rávet”* emberek.

Legyen imádságunk is az ének üzenete:

„Szólj, szólj hozzám, Uram, mert szolgálád hallja szódat!” Így mondom, mert magam rég annak érzem. Hadd járjak úton, hadd várjam égi jódat Hű szívvel szüntelen, hű szívvel szüntelen.

Adj lelkeidből erőt, hogy értsem és szeressem Elrendelt utamat s minden parancsodat. Egy vágyat hagyj nekem: hogy halljam és kövessem Szent igazságodat, szent igazságodat.

Nincs oly tudós sehol, ki megtanít utadra, A bölcs nem fejt meg törvényedet sosem; Te fejtet meg nekünk, te, hű szíveknek Atyja, Kinek szavát lesem, kinek szavát lesem.

Te nagy csodáidról bár fennszóval beszélnek, És fennen hirdetik felséges rendedet, Ha nem te szólsz, Uram, a szó fülig, ha érhet, De szívig nem mehet, de szívig nem mehet.

Szólj, szólj, én Istenem! – szól hangodból a jóság, A lelkem megfeszül, s a hallásban segít, És szódban megplem az örökkévalóság Jó édességeit, jó édességeit.

Szólj és csitítsd a bűt, mert bű és kín gyötörnek, Szólj, hogy legyen szavad ír s gyógyító erő; Szólj, dicsőséged úgy még szebben tündökölhessen, És mindörökre nő, és mindörökre nő.